

Sygn. akt III AUa 217/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk (spr.)
-----------------	--

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 stycznia 2024 r. w S.

sprawy H. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 13 marca 2023 r., sygn. akt VI U 653/22

oddala apelację.

	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk	
--	----------------------------------	--

Sygn. akt III AUa 217/23

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 02.09.2022 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej H. R. prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Od decyzji odwołanie wniosła H. R. wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie jej prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach w Spółdzielni Pracy (...) w G. w okresie od 01.06.1972 r. do 02.04.2004 r. Podała, że pracowała jako krojczy, szwacz oraz wykonywała prace ręczne przy produkcji obuwia. Była to praca wykonywana stale w warunkach szkodliwych – zgodnie z wykazem A Działem VIII poz. 14 pkt 5 stanowiącego załącznik nr 1 do uchwały nr 80 Zarządu Spółdzielczości Pracy z dnia 30.06.1993 r. Zakład pracy został zlikwidowany.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2023 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim – Sąd pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

H. R. urodziła się (...) Ubezpieczona w dniu 24.07.2007 r. złożyła wniosek o emeryturę w wieku obniżonym do 55 r.ż. Pozwany decyzją z dnia 12.09.2007 r. przyznał prawo do emerytury od (...) r. Następnie decyzją z 20.08.2012 r. pozwany przyznał ubezpieczonej emeryturę powszechną od (...) r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W dniu 17.08.2022 r. odwołująca złożyła wniosek o ponowne ustalenie świadczenia emerytalno-rentowego. Decyzją z 02.09.2022 r. organ rentowy odmówił prawa do przyznania rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczona ukończyła zasadniczą szkołę zawodową w zawodzie krawiec damski lekki. W dniu 22.05.1972 r. złożyła podanie o pracę do Spółdzielni (...) (...) w G..

Ubezpieczona została skierowana na kurs przysposobienia zawodowego w zawodzie cholewkarskim. W dniu 24.05.1972 r. pracodawca skierował H. R. na badania i poinformował, że pracownica będzie miała styczność z klejem „butapron”. Ubezpieczona uzyskała w dniu 02.05.1974 r. kwalifikacje w zawodzie cholewkarz – krojczy skóry. W dniu 01.06.1972 r. H. R. rozpoczęła pracę na podstawie umowy o przysposobienie zawodowe.

W okresie od 09.02.1978 r. do 09.03.1980 r. ubezpieczona korzystała z urlopu macierzyńskiego.

W dniu 10.03.1980 r. z ubezpieczoną została zawarta umowa o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze pracy na stanowisku krojczego – cholewkarza. W dniu 15.10.1987 r. zdała z wynikiem pozytywnym egzamin kwalifikacyjny w zakresie zawodu obuwnika.

W miejscu pracy ubezpieczona miała kontakt ze skórami naturalnymi, tkaniną z włókien syntetycznych i sporadycznie z klejem kauczukowym. Pracowała na różnych stanowiskach. Jako krojczy pracowała przez ok. 15-20 lat, poza tym kleiła obuwie a także szła ręcznie buty.

Umowa o pracę została rozwiązana za porozumieniem stron w dniu 02.04.2004 r.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione podnosząc, iż postawę prawną rozstrzygnięcia stanowi art. 2 pkt. 5 ustawy z 19.12.2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.U.2023, poz. 164; dalej jako ustawa o emeryturach pomostowych). Zgodnie z jego treścią, pojęcie rekompensata oznacza odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. W myśl art. 21 ustawy rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje zaś osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż zgodnie ze stanowiskiem organu rentowego rekompensata wnioskodawczyni nie przysługuje albowiem ubezpieczona uzyskała prawo do emerytury w wieku obniżonym oraz nie dysponuje dokumentem poświadczającym wykonywanie przez nią prac w warunkach szczególnych. Skarżąca utrzymywała natomiast, że prawo do rekompensaty nabyła ponieważ wykonywała pracę w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Okręgowego, rację należało przyznać organowi rentowemu. Na oparciu tego poglądu Sąd pierwszej instancji przytoczył stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 25.05.2022 r. sygn. akt II USKP 212/21, zgodnie z którym niższy wiek emerytalny to wiek poniżej 60 roku życia dla kobiet i 65 dla mężczyzn. Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym przewidziała dla pracowników urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r. zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (art. 32 ust. 1), a także dla pracowników urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., jeżeli warunki nabycia prawa do emerytury spełnili do 31 grudnia 2008 r. (art. 46 tej ustawy); art. 184 wskazanej wyżej ustawy zagwarantował prawo do emerytury w wieku obniżonym także tym pracownikom urodzonym po 31 grudnia

1948 r., zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, którzy wymagany staż pracy osiągnęli do 1 stycznia 1999 r., choćby wiek emerytalny ukończyły także po 2008 r. Prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym jest prawem nabywanym ex lege.

Wykładnia art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych prowadzi więc do konkluzji, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie art. 46 i art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W judykaturze ukształtowało się jednolite stanowisko, że sporna rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła ex lege prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu szczególnego zatrudnienia na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach, choćby nie zrealizowała tego prawa wskutek niezłożenia wniosku o tę emeryturę.

Sąd meriti stwierdził, że złożenie wniosku o emeryturę pomostową lub o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, zakończone przyznaniem jednego z takich świadczeń, powoduje utratę prawa do rekompensaty. Ubezpieczona w dniu 24.07.2007 r. złożyła wniosek o emeryturę w wieku obniżonym, a pozwany decyzją z dnia 12.09.2007 r. przyznał prawo do emerytury od 18.08.2007 r., co, zdaniem tego Sądu, skutkuje utratą prawa do emerytury z rekompensatą w myśl przepisu art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych.

Sąd Okręgowy dokonał jednak ustaleń także w zakresie objętym sporem, a mianowicie zweryfikował czy skarżąca w spornych latach 1972 – 2004 pracując w Spółdzielni Pracy (...) w G. wykonywała przez co najmniej 15 lat pracę w warunkach szczególnych. Wskazał, że w tym zakresie to na ubezpieczonej H. R. ciążył obowiązek wykazania faktów z których wywodzi skutki prawne (art. 6 k. c. i art. 232 k.p.c.).

Odnosząc się do okoliczności wykonywania pracy w szczególnych warunkach ubezpieczona wniosła o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków i ubezpieczonej. Zeznania te wykazały, że w spornych latach ubezpieczona pracowała jako krojczy i wykonywała też inne prace takie jak klejenie obuwia i ręczne szycie obuwia (świadek P.); była krojczym, kleiła obuwie i szyła obuwie (świadek R.); była krojczym, kleiła obuwie, pracowała też przy szyciu obuwia (świadek Z.). Ubezpieczona H. R. zeznała, że pracowała jako krojczy podszewek, potem szyła i kleiła obuwie. Nie potrafiła wyjaśnić dlaczego nie otrzymała świadectwa pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy z urzędu dopuścił oprócz tego dowód z dokumentów zawartych w aktach osobowych skarżącej oraz ustalił treść uchwały nr. 80 Zarządu Centralnego Związku (...). Zdaniem tego Sądu, nie ulegało wątpliwości, że ustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach wymaga dowodów niebudzących wątpliwości i pewnych. Takich dowodów, na okoliczność wykonywania przez co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, ubezpieczona H. R. nie przedłożyła. Nie legitymowała się przede wszystkim świadectwem pracy w szczególnych warunkach. W świadectwie pracy z dnia 2 kwietnia 2004 r. Spółdzielnia Pracy (...) wskazała wprost, że ubezpieczona nie wykonywała pracy w warunkach szczególnych. Powyższe nie wynikało także z dokumentów w jej aktach osobowych. Znajdowały się w nich angaże na stanowiska cholewkarz, kaletnik, krojczy skór i obuwnik wykrawacz. Nie ma w dokumentach wzmianki o pracy w warunkach szczególnych o jakiej mowa w wykazie A dziale VII poz. 14 rozporządzenia z 1983 r., tj. prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego. Ubezpieczona przedłożyła do akt zaświadczenie dotyczące C. R. o wykonywaniu przez nią pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu meriti, wbrew intencji ubezpieczonej treść tego zaświadczenia z 1991 r. przeczy wykonywaniu przez nią samą takiej pracy. Gdyby bowiem ubezpieczona pracowała w warunkach takich jak C. R. to niewątpliwie otrzymałaby takie samo zaświadczenie, a w świadectwie pracy podano by okres jej pracy w warunkach szczególnych. Takich dokumentów ubezpieczona nie przedłożyła.

Zdaniem Sądu Okręgowego, dokonując analizy całości materiału dowodowego, nie sposób było przyjąć, by ubezpieczona H. R. wykazała, iż w spornym okresie wykonywała prace w szczególnych warunkach. Skarżąca pobierała też emeryturę w wieku obniżonym, zatem jej żądanie o emeryturę z rekompensatą było bezpodstawne.

Uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonej.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się ubezpieczona, zaskarżając je w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych - wobec uznania, że przyznanie prawa do emerytury w wieku obniżonym skutkuje utratą prawa do emerytury z rekompensatą;
2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że ubezpieczona nie udowodniła wykonywania co najmniej przez 15 lat pracy w szczególnych warunkach - w pełnym wymiarze czasu pracy, gdy z materiału dowodowego jasno wynika, że prace na stanowisku cholewkarz, kaletnik, krojczy skór i obuwnik wykrawacz były pracą w szczególnych warunkach, co powodowało stałe narażenie na działanie czynników szkodliwych.

Z uwagi na powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie apelacji, zasądzenie na rzecz Ubezpieczonego od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kosztów procesowych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim celem ponownego jej rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach instancji odwoławczej.

Zdaniem apelującej Sąd pierwszej instancji pominął w tej sprawie dowody osobowe, uznając, że jedynie dowody z dokumentów mogą być dowodami pewnymi i niebudzącymi wątpliwości. Natomiast wszyscy powołani przez ubezpieczoną świadkowie zgodnie zeznali, że wykonywana przez nią praca była pracą w warunkach szczególnych.

W ocenie wnioskodawczyni, nie sposób zaakceptować stanowiska Sądu pierwszej instancji dotyczącej znaczenia zaświadczenia wydanego dla pani C. R.. Zdaniem apelującej dowód ten powinien zostać oceniony w kontekście zeznań świadka C. R., która zeznała, że wraz z ubezpieczoną wykonywały taką samą pracę.

Odnośnie do powyższego, zdaniem ubezpieczonej, praca wykonywana była w warunkach szczególnych i nie może tego dyskwalifikować fakt, że w dokumentacji pracowniczej brak jest takiego stwierdzenia. O szczególnych warunkach zatrudnienia nie decydują zapisy w dokumentacji pracowniczej, ale faktycznie wykonywane obowiązki, które polegały na wykonywaniu prac przy produkcji obuwia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Ustalenia Sądu pierwszej instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97 – OSNC 1999, z. 3, poz. 60; z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143; z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 – LEX nr 50863; z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 227/03 – LEX nr 585855; z dnia 20 maja 2004 r., II CK 353/03 – LEX nr 585756; z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09 – LEX nr 518138; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09 – LEX nr 602700).

Istota sporu w postępowaniu apelacyjnym sprowadzała się do zagadnienia czy ubezpieczanej przysługuje prawo do emerytury z rekompensatą oraz czy praca wykonywana przez ubezpieczoną w Spółdzielni Pracy (...) w G. może być uznana za wykonywaną w szczególnych warunkach. Na tak postawione pytania należy udzielić jednoznacznie negatywnej odpowiedzi. Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd Sądu pierwszej instancji, że praca na opisanych w ustaleniach faktycznych stanowiskach nie jest pracą w szczególnych warunkach.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że gramatyczna wykładnia ustawowej definicji rekompensaty wskazuje, że świadczenie to dotyczy takich ubezpieczonych, którzy nie mogą nabyć prawa do emerytury pomostowej i którzy równocześnie utracili możliwość nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, to znaczy takich ubezpieczonych, którzy nie spełnili

łącznie warunków przewidzianych w art. 32, art. 46 lub art. 184 u.e.r.f.u.s. Potwierdzeniem tej tezy jest wykładnia art. 2 pkt 5 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych, dokonywana z uwzględnieniem reguł funkcjonalnych (celowościowych). Celem tego przepisu jest bowiem przyznanie odszkodowania za rzeczywistą utratę określonych uprawnień, co oznacza, że musi on dotyczyć tylko tych ubezpieczonych, którzy ze względu na niespełnienie choćby jednego ustawowego warunku (wieku, ogólnego stażu emerytalnego) nie mogli skorzystać z dotychczasowych regulacji i nabyć prawa do emerytury w wieku niższym niż powszechny wiek emerytalny, a także nie mogą skorzystać z regulacji nowych, przewidzianych ustawą o emeryturach pomostowych. Prawo do rekompensaty zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat i nie nabył prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 lutego 2023 r., II USK 718/21). W okolicznościach niniejszej sprawy decyzją z dnia 12.09.2007 r. ubezpieczona uzyskała prawo do emerytury w wieku obniżonym. Z tego względu utraciła prawo do uzyskania emerytury z rekompensatą.

Nietrafny jest również zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu Okręgowego z treścią zebranego materiału dowodowego. Sąd pierwszej instancji nie pominął żadnych dowodów w sprawie. Prawidłowo dokonał oceny zgromadzonych w aktach osobowych ubezpieczonej dokumentów. Zgodnie z treścią umowy o pracę z 10.03.1978 r. ubezpieczona była zatrudniona na stanowisku krojczy-cholewkarz. Z wystawionego 2.04.2004 r. przez Spółdzielnię Pracy (...) świadectwa pracy wynika natomiast, że ubezpieczona w okresie od 1.06.1972 r. do 2.04.2004 r. wykonywała pracę na stanowiskach: krojczy, szwacz, prace ręczne przy produkcji obuwia. Żaden z wymienionych zawodów nie znajduje się w wykazie stanowisk, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały nr 80 Zarządu Centralnego Związku (...) z 30 czerwca 1983 r.

Wbrew twierdzeniom H. R. świadek C. R. wykonywała zupełnie inną pracę, aniżeli ubezpieczona. Z zaświadczenia wykonywania prac w szczególnych warunkach wynika, że C. R. pracowała jako kaletnik. Ubezpieczona takich prac natomiast nie wykonywała.

Wszyscy świadkowie zeznali, że ubezpieczona głównie była krojczym, ale również czasami kleiła obuwie i ręcznie szyla buty. Podane stanowiska pracy nie znajdują się w wykazie prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Sąd Apelacyjny oceniając pracę ubezpieczonej w kontekście wykonywania jej w szczególnych warunkach posiłkował się (pozwalającym na bliższe określenie stanowisk będących stanowiskami, w których praca była wykonywana w szczególnych warunkach) zarządzeniem nr 19 ministra przemysłu chemicznego i lekkiego z dnia 6 sierpnia 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG. 1983.1.2). W dziale VII tego zarządzenia dotyczącym prac wykonywanych w przemyśle lekkim w punkcie 14 określono stanowiska przy pracach związanych ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skózanego. Na żadnym z tych stanowisk ubezpieczona nie pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy. W zarządzeniu wskazano powyższe stanowiska:

- 1) obuwnik - montażysta (przy ścieraniu, ścienianiu i szlifowaniu elementów wyrobów)
- 2) obuwnik - montażysta (przy nanoszeniu kleju i sklejanu elementów wyrobów z użyciem klejów)
- 3) obuwnik - montażysta (przy wykańczaniu wyrobów środkami chemicznymi)
- 4) obuwnik - montażysta (przy formowaniu cholewek, ćwiekowaniu i przesywaniu obuwia (dublowaniu))
- 5) prasowacz wyrobów przy użyciu urządzeń
- 6) rymarz przy ręcznym szyciu i formowaniu wyrobów

7) operator maszyn przy klejeniu pasów i pikowaniu.

Z akt osobowych ubezpieczonej (koperta k. 29 akt sprawy - k. 8, 9, 15, 19 akt osobowych) wynika natomiast, że w dniu 27 stycznia 1977 r. dla ubezpieczonej ustalono kategorię zaszeregowania osobistego na stanowisku krojczego. Zajmowanie powyższego stanowiska wynika również z karty urlopowej bezpłatnego urlopu udzielonego od 9 lutego 1978 r. do 9 lutego 1981 r. (przerwanego w marcu 1980 r.) a także z umowy o pracę z dnia 10 marca 1980 r.

W dniu 21 października 1980 r. przyznano ubezpieczonej stawkę osobistego zaszeregowania według grupy VI i wskazano, że ubezpieczona zajmuje stanowisko obuwnika wykrawacza. 30 maja 1986 r. pracodawca ubezpieczonej wystosował pismo do Wojewódzkiej Poradni Chorób Zawodowych Skóry, z którego wynikało, że ubezpieczona zatrudniona jest na Wydziale (...), ma kontakt ze skórami naturalnymi, tkaniną z włókien syntetycznych i jedynie sporadycznie z klejem kauczukowym (k. 27 akt osobowych). Z zaświadczenia wystawionego w dniu 20 grudnia 2000 r. oraz świadectwa pracy z dnia 2 kwietnia 2004 r. wynikało, że ubezpieczona była zatrudniona od 1 kwietnia 1972 r. jako krojczy, szwacz i przy pracach ręcznych przy produkcji obuwia. Pracodawca nie zamieścił w punkcie 8 świadectwa pracy informacji o wykonywaniu przez ubezpieczoną pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze wskazując jedynie, iż powyższa okoliczność nie dotyczy ubezpieczonej.

Wszystkie te okoliczności potwierdzają stanowisko Sądu Okręgowego o niewykonywaniu przez ubezpieczoną pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczona również nie wykazała, aby wykonywane przez nią w tym okresie czynności były wykonywane w szczególnych warunkach. Subiektywne odczucie ubezpieczonej co do wykonywania takiej pracy nie przesądza jeszcze o istnieniu takich warunków. Należy podkreślić także, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zeznania świadków czy stron mogą mieć jedynie charakter uzupełniający i precyzujący zapisy zachowanej dokumentacji dotyczącej przebiegu zatrudnienia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny stwierdził, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a apelacja jako bezzasadna, stosownie do art. 385 k.p.c., podlegała oddaleniu.

Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk